

ДЖОРДЖ Р. Р. МАРТИН

МАННА НЕБЕСНА

Част 7 от „Хевиланд Тъф“

Превод от английски: Росен Рашков, 1996

chitanka.info

С'ютламската армада тържествено се носеше в покрайнините на слънчевата система. Тя се придвижваше в кадифената тъмнина на космоса с грацията на дебнец тигър. Курсът ѝ скоро щеше да се пресече с този на „Ноев ковчег“.

Хевиланд Тъф стоеше пред главното командно табло и следеше данните на екраните и компютърните монитори с леки, внимателни движения на главата си. Флотът, който се опитваше да го пресрещне, с всяка минута изглеждаше все по-заплашителен. Уредите показваха четиринадесет големи бойни кораба и рояк от по-малки изстребители. Девет закръглени, с форма на глобус, сребристобели унищожителя, отрупани с непознати оръжия, завършваха крилата на бойния ред. Четири дълги, черни дреднаута действаха като охрана на клиновидната формация. Мрачните им корпуси пращяха от включеното мощно силово поле. Движещият се в центъра флагмански кораб представляваше истинско укрепление с форма на чиния. Сензорите на Тъф отчитаха, че диаметърът му е шест километра. Това беше и най-големия кораб, който Тъф виждаше, откакто преди десет години за първи път зърна изоставения „Ноев ковчег“. Около чинията кръжаха изстребители, като облак разгневени жилещи насекоми.

Издълженото бледо лице на Тъф оставаше застинало и невъзмутимо. Дакс тихичко измяука от скута му.

Премигваща светлина показва входяща комуникация. Хевиланд Тъф се протегна и със спокойна отмереност прие обаждането.

Очакваше на екрана пред него да се материализира човешко лице. Остана разочарован. Чертите на този, който го търсеше, бяха скрити зад предната част на шлем от стоманопластмаса, а самият той бе част от боен костюм с огледална повърхност. В горната част на шлема имаше стилизирано изображение на планетата С'ютлам с кръст над нея. Очите на човека не се виждаха, те бяха заменени от широкоспектърни сензори, които горяха като два живи въглена. Това напомняше на Тъф за неприятен мъж, когото бе познавал преди много години.

— Не беше необходимо да си обличате официалното облекло в моя чест — каза Хевиланд Тъф. — Още повече, този достоен ескорт гъделичка моята суета, но една по-малка ескадрила би била напълно подходяща. Сегашната ви формация е толкова голяма и застрашителна, че ме кара да се замисля. Човек с по-недоверчив характер от моя може

да се изкуши да изтълкува погрешно намеренията ѝ и да заподозре, че те целят заплаха.

— Говори Уолд Обър, командващ на крило седем от Планетарната защитна флотилия на С'ютлам — обяви мрачният образ от екрана с дебел, неравен глас.

— Крило седем — повтори Тъф. — Наистина. Това веднага подсказва възможността, че съществуват най-малко още шест подобни ужасяващи ескадрили. Бих предположил, че с'ютламската планетарна защита действително се е разраснала след моето последно идване.

Обър не изглеждаше заинтересуван.

— Предай се веднага или ще бъдеш унищожен — нареди безцеремонно той.

Хевиланд Тъф премигна.

— Страхувам се, че се е получило ужасно недоразумение.

— Кибернетична република С'ютлам е в положение на война с така наречения съюз на Вандийн, Джазбо, Света на Хенри, Скраймир, Рогендор и Азури Триюн. Навлязъл си в забранена за полети зона. Предай се или ще бъдеш унищожен.

— Не ме разбрахте правилно, господине — каза Тъф. — Аз заемам неутрална позиция в тази нещастна конфронтация, за която не бях информиран допреди минута. Не съм част от фракция, окултна група или съглашение. Представям единствено себе си, скромен екологичен инженер с най-благии намерения. Не вярвам, че за краткия период от пет стандартни години, вашите уважаеми паяци и кибертехнолози от Порт С'ютлам са забравили моите предишни визити на интересния ви свят. Аз съм Хевиланд...

— Много добре знаем кой си, Тъф — прекъсна го Обър. — Познахме „Ноев ковчег“ още щом излезе от скорост. Вражеският съюз не разполага с дреднаути, дълги трийсет километра, да благодарим на живота. Имам специални заповеди от Висшия съвет да следя за твоето появяване.

— Наистина — поклати глава Хевиланд Тъф.

— Защо мислиш, че крилото те пресреща?

— Надявам се, че това е жест на привързаност и пример на с'ютламско гостоприемство — рече Тъф. — Приятелски ескорт, носещ слава, поздрави и кошнички, пълни със закръглени, пресни гъби в

пикантен сос. Да разбирам ли, че предположението ми е неоснователно?

— Това е третото ти и последно предупреждение, Тъф. Влизаш в обсег след четири стандартни минути. Предай се веднага или ще бъдеш унищожен.

— Господине — каза Тъф, — преди да направите подобна жестока грешка, моля консултирайте се с висшестоящите ви органи. Сигурен съм, че става дума за печална комуникационна грешка.

— Тъф, по време на твоето отсъствие, ти беше осъден и признат за виновен в това, че си престъпник, еретик и враг на народа на С'ютлам.

— Явно съм останал напълно неразбран — протестира Тъф.

— Ти успя да избягаш на флотилията преди десет години, Тъф. Не си и мисли да го правиш сега. С'ютламската технология не тъпче на едно място. Новите ни оръжия ще разрежат отживелите ти защитни екрани, обещавам ти го. Най-добрите ни историци изследваха всичко за ЕИВ и за твоя кораб-призрак. Лично аз ръководих симулациите. Твоето посрещане е напълно подготвено.

— Не бих желал да бъда нелюбезен, но не си е заслужавало да изпадате в подобни подробности — рече Тъф. Той вдигна очи към редицата от монитори над командното табло и разгледа фалангата от бойни кораби, които му пресичаха пътя. — Ако тази непровокирана враждебност има някаква връзка с моя неуреден дълг към Порт С'ютлам, бъдете уверен, че съм готов да направя веднага и последното плащане.

— Две минути — заяви невъзмутимо Уолд Обър.

— Още повече, ако С'ютлам се нуждае от нова екологично-инженерна намеса, аз изведнъж открих, че мога да предложа услугите си на много по-занижена цена.

— Достатъчни ни бяха твоите услуги. Една минута.

— Изглежда, че не ми остава нищо друго, освен една-единствена възможност.

— Да се предадеш ли? — попита Обър подозрително.

— Не мисля да го правя — отговори Тъф. Той се протегна напред, дългите му пръсти пробягаха по няколко клавиша и вдигнаха античните защитни екрани на „Ноев ковчег“.

Лицето на Уолд Обър оставаше скрито, но той успя да изрази своите насмешка и презрение чрез гласа си.

— Четвърто поколение имперски защитни екрани, тройно подсигурени, с препокриващи се честоти, синфазност на всички нива, контролирана от корабните компютри. Броня от дуралой по целия корпус. Казах ти, направихме подробни изследвания.

— Жаждата ви за знания заслужава само възхищение.

— Следващата ти саркастична забележка може да ти бъде и последната, търговецо. Не ти се перча със знания, а ти казвам, че ни е известно всичко, с което разполагаш. Знаем колко повреди, с точност до четиринадесетия знак, могат да понесат защитните екрани на един семекораб. Ще ти дадем малко повече отколкото можеш да понесеш. — Уолд Обър погледна през рамо. — Готови за откриване на огън! — заповяда той на невидим свой подчинен. После черният шлем отново се обърна към Тъф. — Искаме „Ноев ковчег“, Тъф. Нищо не можеш да направиш. Трийсет секунди.

— Разрешете да се разгранича — каза спокойно Тъф.

— Те ще стрелят по моя заповед — отвърна Обър. — Щом настояваш, ще преброя последните секунди от живота ти. Двайсет. Деветнайсет. Осемнайсет...

— Рядко съм чувал по-убедително от вашето броене — отбеляза Тъф. — Моля, не се обърквайте, когато ви съобщя някои тъжни новини.

— ... Четиринайсет. Тринайсет. Дванайсет.

Тъф скръсти ръце над корема си.

— Единайсет. Десет. Девет — продължи да брои Обър, но започна колебливо да се оглежда встрани.

— Девет — обяви Тъф. — Чудесно число. Обичайно бива последвано от осем, а след това и от седем.

— Шест — каза Обър и се поколеба. — Пет.

Тъф чакаше мълчаливо.

— Четири. Три. — Той спря. — Какви тъжни новини? — изрева Обър.

— Господине — рече Тъф, — ако смятате да крещите, ще ми се наложи да намаля звука на моя комуникатор. — Той вдигна пръст. — Тъжните новини са, че опитът да бъдат пробити щитовете на „Ноев ковчег“, нещо, което не е толкова трудно за постигане, ще включи

малко термоядрено устройство, което предварително съм заредил в клетъчната библиотека. То мигновено ще унищожи всички клетъчни материали, а точно те правят „Ноев ковчег“ уникален, неоценим и толкова примамлив.

Отсреща настъпи дълго мълчание. Горящите сензори зад тъмнината на командирския шлем сякаш започнаха да тлеят.

— Блъфираш — заяви Уолд Обър.

— Наистина — каза Тъф. — Разкрихте ме. Колко глупаво беше да си мисля, че ще мога да заблудя мъж с вашата проникателност, използвайки подобна безочлива и очевидна лъжа. Сега се страхувам, че ще стреляте по мен, ще пробиете остарелите ми щитове и веднъж завинаги ще ми докажете, че лъжа. Позволете ми само още един момент, през който ще се сбогувам с моите котки. — Той скръсти грижливо ръце над огромния си корем и изчака командирът да отговори. С'ютламската флотилия, според показанията на уредите, вече го бе обкръжила напълно.

— Точно това ще направя, проклет изрод! — изруга Уолд Обър.

— Вече с примирение очаквам съдбата си — каза Тъф.

— Имаш дващсет секунди — отвърна Обър.

— Страхувам се, че моите думи са ви объркали. При предишното броене си спомням, че бяхме стигнали до три. Но въпреки това, аз безсрамно ще се възползвам от вашата грешка и ще запазя оставащите ми секунди.

Те дълго се гледаха един друг, лице в лице и екран в екран. Сгушен в прегръдката на Тъф, Дакс започна да мърка. Хевиланд Тъф се протегна и погали котарака по дългата, черна козина. Той започна да мърка още по-силно и заби нокти в коляното му.

— О, по дяволите! Прекратете всичко — нареди Обър. Той посочи с пръст към екрана. — Спираш ни за момент, Тъф, но не мисли да бягаш. Мъртъв или побягнал, ние губим клетъчната библиотека. Ако трябва да избирам, по-добре да си мъртъв.

— Напълно разбирам вашата позиция. Аз, бих предпочел второто. Но все пак имам дълг към С'ютлам и не мога да си тръгна с чест, както вие се опасявате. Така че ще имаме възможността да се опознаем. Вие — моето лице, а аз — вашата страшна маска.

Преди Обър да успее да отговори, бойната му маска изчезна от екрана и бе заменена от лицето на жена с грозновати черти. Тя имаше

голяма изкривена уста, гърбав нос, чупен повече от няколко пъти, твърда кожа със синьо-черни оттенъци, придобити от продължително излагане на радиация и пиене на килограми антикарциномни таблетки. Бледосините ѝ очи бяха в гнездо от фини бръчки, обвити в ореола на буйна, разпиляна металносива коса.

— Печелиш, Тъф — каза тя. — Обър, сега си само почетен ескорт. Подредете се и го придружете до паяжината, по дяволите.

— Колко вежливо! — възкликна Хевиланд Тъф. — Радвам се да ви съобщя, че съм готов да платя остатъка от дълга си към Порт С'ютлам за поправката и модернизирането на „Ноев ковчег“.

— Надявам се, че си донесъл и котешка храна — продължи сърдито Толи Мюн. — Така нареченият „запас за пет години“ свърши още преди две. — Тя въздъхна. — Предполагам, че не си решил да се пенсионираш и да ни оставиш „Ноев ковчег“?

— Не, наистина — отговори Тъф.

— Така си и мислех. Е, добре, Тъф. Отвори ми една бира, веднага щом приближиш паяжината, идвам да си поговорим.

— Не искам да ви засегна, но трябва да призная, че в този момент не се намирам в най-добро разположение на духа, за да забавлявам подобна уважаема и важна личност като вас. Командир Обър съвсем наскоро ме информира, че съм признат за виновен и определен като престъпник и еретик. Много интересна концепция, тъй като аз не съм гражданин на С'ютлам и не съм привърженик на най-разпространената местна религия, но въпреки всичко съм силно разтревожен. Измъчват ме страх и безпокойство.

— О, остави това — махна с ръка Толи Мюн. — Обикновена формалност.

— Наистина — каза Хевиланд Тъф.

— По дяволите, Тъф, ако искаме да откраднем кораба ти, трябва ни добро законно основание, нали? Нали сме проклето правителство? Позволено ни е да крадем неща, но трябва да покрийем всичко с лъскаво, законно основание.

— Рядко по време на моите пътувания съм срещал политик, притежаващ вашата откровеност, не мога да не го призная. И все пак, за недоверчива личност като моята, кажете какви гаранции ще имам, че няма да се опитате отново да отнемете кораба ми, веднага щом стъпите на борда му.

— Кой, аз ли? — учуди се Толи Мюн. — Как мога да направя подобно нещо? Не се тревожи, ще дойда сама. — Тя се засмя. — Е, почти сама. Нали нямаш нищо против да взема една котка?

— Разбира се, че не — отговори Тъф. — Радвам се да науча, че в мое отсъствие котките, които ви оставих, се развиват добре. С нетърпение ще очаквам вашето пристигане, Портмастър Мюн.

— Първи съветник Мюн — поправи го сърдито Толи Мюн и екранът угасна.

Никой, никога не беше казвал, че Хевиланд Тъф страда от безразсъдство. Той зае позиция на дванайсет километра от един товарен израстък на орбиталната станция, известна с името Порт С'ютлам и остави щитовете си вдигнати. Толи Мюн дойде при него с малкия кораб, който ѝ беше подарил преди пет години. Тъф отвори защитните екрани, за да я пропусне, а после вдигна и купола на площадката за кацане. Уредите на „Ноев ковчег“ отчитаха, че кацащият кораб е пълен с живи същества. Само едно от тях беше човек, а другите имаха параметри на котки. Тъф се качи на триколесен автомобил с големи, балонни гуми и тръгна да я посрещне. Облечен беше в тъмнозелен костюм, от материя, имитираща кадифе, а на главата му имаше оръфана зелена шапка с козирка, увенчана със златистата буква тета, символа на Екологичните инженерни войски. Дакс се взеше с него и представляваше мързелива черна топка козина, която лежеше на коленете му.

Шлюзът на кораба се отвори и Тъф се понесе с максимална скорост през склада за стари космически кораби към рампата, по която вече слизаше бившият Портмастър Мюн.

От едната ѝ страна вървеше котка.

Дакс веднага скочи на крака. Тъмната му козина настръхна, сякаш голямата му пухкава опашка беше включена в електрически контакт. Обичайната му летаргия изчезна. Той скочи от скута на Тъф, пристъпи по капака на автомобила, изпъна ушите си назад и изсъска.

— Но защо, Дакс? — попита Толи Мюн. — Защо посрещаш по този начин твоя проклет родственик? — Тя се ухили и се наведе да погали голямото животно до крака си.

— Очаквах да видя Съмнение или Неблагодарност.

— О, те са си добре — успокой го тя. — Също както и цялото им проклето потомство. Няколко поколения. Трябваше да се досетя, когато ми даде двойка. Плодовити мъжка и женска. Сега имам... — Толи Мюн се намръщи и започна да брои пръстите си. — Шестнайсет котки, да, точно така. И две от тях са бременни. — Тя се обърна и посочи кораба, с който бе дошла. — Това не е кораб, а коткарник. Повечето от тях обичат гравитацията, колкото и мен самата. Родени и израснали в безтегловност. Никога не успях да разбера как може да са толкова грациозни в един момент и толкова тромави в друг.

— Котешкото наследство изобилства от противоречия — отговори Хевиланд Тъф.

— Този е Блекджек. — Толи Мюн го взе в ръцете си и се изправи. — По дяволите, много е тежък. Това не можеш да го разбереш при безтегловност.

Дакс не откъсваше очи от другата котка и отново изсъска. Блекджек се притискаше до стария, измърлян космически костюм на Толи Мюн и гледаше другия котарак с цинична незаинтересованост. Хевиланд се извисяваше на два метра и половина, а Дакс беше също толкова голям сред котките, колкото и Тъф сред хората.

Блекджек беше още по-голям. Козината му бе дълга и копринена, с пушечносив оттенък на гърба й сребристо-сиво по корема. Очите му бяха също сребристосиви, но изглеждаха като дълбоки езера, спокойни и някак си злоещо мистериозни. Котаракът беше най-хубавото животно, което някога се бе раждало във вселената и сякаш сам осъзнаваше това. Блекджек имаше вид на принц от знатен и аристократичен котешки род.

Толи Мюн тромаво се отпусна на седалката до Тъф.

— Той е телепат, също както твоя Дакс — радостно сподели тя.

— Наистина — каза Хевиланд Тъф. Дакс все още беше ядосан, макар и седнал в скута му. Той надигна глава и изсъска.

— Джек ми помогна да запазя и другите котки — рече Толи Мюн. — Ти нали каза, че ми оставяш храна за пет години?

— За две котки, госпожо — отговори Тъф. — Очевидно шестнайсет животни консумират много повече, отколкото Съмнение и Неблагодарност.

Дакс се изпъна, оголи зъби и изсъска.

— Имах много проблеми, когато запасите свършиха, знаеш какъв е нашият хранителен дефицит. На всичкото отгоре трябваше да отделям калории и за тези паразити.

— Може би е трябвало да обмислите стъпки за намаляване размножаването на котешката ви популация. Подобна стратегия несъмнено би довела до резултат. Така вашият собствен дом би послужил като образователна и реална илюстрация на с'ютламските проблеми и съответно да подсказе начин за тяхното решаване.

— Стерилизация?! — попита Толи Мюн. — Но това е анти-живот, Тъф. Отхвърля се веднага. Аз имах по-добра идея. Описах твоя Дакс на мои приятели биотехнолози, кибернетици и какво стана? Те ми направиха телепатичен котарак с клетки, взети от Неблагодарност.

— Колко уместно — одобри Тъф.

— Блекджек скоро ще навърши две години — засмя се тя. — Толкова ми е полезен, че реших да отделям храна и за другите котки. Той ми помогна да направя и политическа кариера.

— Няма съмнение — кимна Тъф. — Забелязах, че не се чувства неудобно от гравитацията.

— Не и Блекджек. Напоследък имат нужда от мен на долния етаж, а Джек ме придружава. Навсякъде.

Дакс изсъска отново и издаде ниско, трептящо и заплашително ръмжене. Той се протегна към Блекджек, но после рязко се отдръпна и се изплю с презрение.

— По-добре го спри, Тъф.

— Котките понякога демонстрират непреодолим, биологичен импулс да се бият, за да установят коя е по-висшестоящата. Това особено силно важи за котарците. Дакс несъмнено, благодарение на своите размери и парапсихологични възможности се е наложил на Хаос и моите други котки. Но сега, в присъствието на Блекджек чувства, че позицията му е застрашена. Това не е причина за тревога, Първи съветник.

— Но за Дакс е — каза с усмивка Толи. Черният котарак се приближи, но Блекджек гледаше с отегчение към своя конкурент.

— Не мисля, че разбрах смисъла на думите ви.

— Блекджек притежава същите парапсихологични способности, както и Дакс — обясни Толи Мюн. — Но той има и някои други... ъ-ъ... преимущества. Имплантирани нокти от дуралой, скрити в

специално пригодени обвивки на лапите. Подкожна мрежа от неалогенни бримки от стоманопластмаса, които правят неговото нараняване почти невъзможно. Рефлексите му са генетично акселерирани и сега са двойно по-бързи от тези на нормалните котки. Също така, прагът му за усещане на болка е изключително висок. Не искам да прозвучи глупаво, но ако двамата се сбият, Блекджек ще направи Дакс на пух и прах, от него ще остане само черна козина.

Хевиланд Тъф премигна и избута лоста за управление към Толи Мюн.

— Може би ще е по-добре, ако вие управлявате. — Той се протегна, хвана ядосания си черен котарак за врата и го сложи в скута си. Дакс не спираше да плюе и съска. — Продължете в този посока. — Тъф показа с дългия си бял пръст.

— Изглежда обстоятелствата на С'ютлам са се променили след моето последното посещение — заговори Тъф. Той беше направил малка куличка от пръстите си и бе потънал в дълбините на огромен мек стол с облегалка за главата.

Толи Мюн внимателно го изучаваше. Коремът му беше станал още по-голям отпреди. Дългото му лице отново не изразяваше никакви емоции, но без Дакс в скута си, Тъф изглеждаше безпомощен и уязвим. Той бе затворил големия черен котарак на долния етаж, за да го държи настрана от Блекджек. След като античният семекораб беше дълъг тридесет километра и по тях се разхождаха само няколко котки, Дакс едва ли щеше да страда от липса на пространство и компания, но сигурно се чувстваше объркан и смутен. Котаракът-телепат беше постоянен спътник на Тъф, негов неразделен приятел от години. Още от малко коте той пътуваше навсякъде, сгущен в бездънните джобове на своя стопанин. Толи чувстваше, че ѝ е тъжно. Но не *толкова* тъжно. Дакс беше най-силната карта на Тъф, а тя вече я беше надцакала. Толи Мюн се усмихна, прокара пръсти през гъстата сребристорсива козина на Блекджек и той я награди с мощно, доволно мъркане.

— Колкото и да се променят нещата, за мен те си остават съвсем същите — отговори тя.

— Това е една твърде стара поговорка, която веднага се обезсмисля при по-подробно логическо разглеждане — отбеляза Тъф.

— Съвсем очевидно е, че в нея има явно противоречие. Ако действително нещата на С'ютлам са се променили, те наистина не биха могли да останат същите. За мен, идвайки от голямо разстояние, тези промени са определено забележими. А именно, С'ютлам е във война, а вие сте се издигнали и заемате респектиращия пост на първи съветник.

— Ах, проклетата и гадна работа — направи гримаса Толи Мюн.
— Ако можех, веднага бих се върнала на старото си място като портмастър.

— Мнението за сегашната ви работа не е въпрос на нашата дискусия — напомни Тъф. — Трябва също така да отбележа, че моето посрещане не беше толкова приятелско и сърдечно, както при предишните ми две посещения. За мое голямо разочарование, фактът, че два пъти заставах между С'ютлам и масов глад, зарази, канибализъм, паразити, социална деградация, разруха, изобщо не беше взет предвид. Още повече, дори и най-злите и груби раси, понякога спазват елементарна етикеция и показват уважение към човек, който се готви да им предаде единадесет милиона стандарта. Ако можете да си спомните, това е останалата част от плащането на моя дълг към Порт С'ютлам. Следователно, имам всяка причина да очаквам посрещане от по-друго естество.

— Грешил си, Тъф — заяви тя.

— Наистина — каза Тъф. — Сега, след като разбрах, че ръководите най-висшата политическа инстанция на С'ютлам, а не изпълнявате някаква слугинска длъжност в поправителна ферма, аз съм още по-учуден защо Планетарната защитна флотилия сметна за необходимо да ме посрещне с надуты заплахи, мрачни предупреждения и открита проява на враждебност.

— Мои заповеди, Тъф — отвърна Толи Мюн и почеса Блекджек зад ухото.

Тъф скръсти ръце над издутия си корем.

— Очаквам вашето обяснение.

— Колкото и да се променят нещата... — започна тя, но Тъф вдигна ръка, за да я прекъсне.

— Вече веднъж бях атакуван от това клише, мисля, че успях да разбера малката ирония, която има скрита в него. Така, че няма нужда

постоянно да бъде повтаряна, Първи съветник Мюн. Ако преминете направо към същността на въпроса, ще ви бъде безкрайно благодарен.

— Знаеш какво е нашето положение — въздъхна Толи Мюн.

— В общи линии — призна Тъф, — С'ютлам страда от излишък на човешки същества и от оскъдност на хранителни запаси. На два пъти аз устройх истински угощения, благодарение на екологичното инженерство и успях да предотвратя масовия глад, който заплашваше планетата. Детайлите на вашата хранителна криза се променят с всяка година, но мисля, че това, което подчертах дотук, е все още валидно.

— Последните предвиждания са още по-лоши.

— Наистина — каза Тъф. — Доколкото си спомням, С'ютлам бе заплашен от масов глад едва след сто и девет стандартни години, разбира се, ако моите указания и препоръки бяха точно спазвани.

— Те опитаха всичко, по дяволите. Опитаха. И месозверовете, и шушулките, и планктона — всичко си беше на мястото. Но промените бяха само частични. Прекалено много влиятелни хора не пожелаха да се откажат от луксозните храни, с които бяха свикнали. Все още големи части от земята са заети от животновъдни ферми. Все още има площи, засети с неотрева, омни-зърно и нано-жито. Междувременно, кривата на увеличаване на населението растеше все повече и повече, по-бързо от когато и да било. Проклетата църква проповядва, както винаги, свещеността на живота и златната роля на репродукцията в човешката еволюция, с цел превъзходство и приближаване до божественост.

— Какви са последните ви изчисления? — попита Тъф.

— Дванайсет години — отговори Толи Мюн.

— За да драматизирате вашето тежко положение, може би трябва да накарате командир Уолд Обър да брои оставащото време по видмрежите. Подобна демонстрация ще окаже определен натиск върху с'ютламците и те може би ще се ограничат в своето размножаване.

— Спести ми твоята несериозност, Тъф — намръщи се Толи Мюн. — Сега аз съм Първи съветник и гледам право в пъпчивото, грозно лице на приближаващата се катастрофа. Войната и недостига на храна са само част от нея. Можеш да си представиш останалите проблеми, с които се сблъскваме.

— Може би не до съвсем най-фините детайли, но общите линии могат да бъдат забелязани — призна Тъф. — Нямам претенции да бъда

всезнаещ, но всяка нормално интелигентна личност е в състояние да види определени факти и от тях да си извади определени заключения. Може би тези предположения са напълно погрешни. Без Дакс не мога да съм сигурен в истината. И все пак мисля, че не е така.

— Какви проклетни факти? Какви заключения?

— Първо — започна Тъф, — С'ютлам се намира в положение на война с Вандийн и неговите съюзници. От това мога да заключа, че фракцията на технократите, която дълго време доминираше в политиката на планетата, е предала властта на своите съперници, експанзионистите.

— Не съвсем — отвърна Толи Мюн, — но схващаш добре проклетата идея. Експанзионистите получаваха все повече места след всички избори, но ние успяхме да ги задържим настрана от властта със серия от коалиционни правителства. Както ти бях казала и преди години, правителство на експанзионистите означава война. Дяволите да ме вземат, сега нямаме правителство на експанзионистите, но отново воюваме. Докато те нямаше, имахме девет първи съветника. Аз съм последният, но едва ли ще се задържа дълго.

— Тревожността на вашите последни изчисления показва, че тази война всъщност не е засегнала популацията.

— Не, слава на живота — каза Толи Мюн. — Бяхме готови, когато флотът на съюзниците се появи. Нови кораби, нови системи оръжия, всичко, произведено в пълна тайна. Когато видяха какво ги очаква, отстъпиха веднага, без да дадат и изстрел. Но те ще се върнат, дяволите да ги вземат. Всичко е въпрос на време. Имаме информация, че се подготвят за масиран изненадващ удар.

— От това може да се заключи — рече Тъф, — вземайки предвид вашето настроение и чувство за отчаяние, че положението на С'ютлам рязко се е влошило.

— Как, по дяволите, се досети?

— Съвсем очевидно е — отговори Тъф. — Според вашите проекции, масовият глад наистина може да настъпи след дванайсет години, но е трудно да се каже, че с'ютламският живот ще остане приятен и спокоен до момента, в който ще забие камбаната и светът ви ще се разпадне. Подобна идея е прекалено илюзорна. След като вече се приближавате до ръба на пропастта, нормално е проблемите, симптоми на една разлагаща се култура, да започнат да се появяват.

— Нещата не са... по дяволите, откъде да започна?

— Началото често е много подходящо място — отбеляза Тъф.

— Те са мои хора, Тъф. Целият ми свят се обръща надолу. А е един добър свят. Ако не знаех каква е причината, щях да мисля, че лудостта е заразителна. Убийствата са се увеличили с петстотин процента. Самоубийствата — с повече от две хиляди процента. Системата се руши с всеки изминал ден — умишлени повреди, чести стачки, вандализъм. Преди имахме епизодични съобщения за канибализъм, а сега това са цели банди, които обитават най-долните нива на подземните градове. Тайни общества колкото искаш. Една група окупира за две седмици хранителна фабрика и води истинска битка с полицията. Други ненормалници започнаха да отвличат бременни жени... — Толи Мюн се намръщи, а Блекджек изсъска. — Трудно ми е дори да говоря за това. Жената, очакваща дете, винаги е била нещо свято за С'ютлам, но тези... Не мога да ги нарека дори хора. Тези същества са започнали да се хранят...

Тъф вдигна ръка, за да я спре.

— Разбирам, няма нужда да обяснявате. Моля, продължете.

— Отделните манааци са неизброими. Някой, преди година и половина, изхвърли силно токсични отпадъци в контейнерите на една хранителна фабрика. Това беше фатално за хиляда и двеста души. Населението е обладано от желание за разруха, за смърт и насилие. Имахме организирана съпротива срещу промяната на екосистемата според твоите указания. Месозверовете бяха тровени или взривявани, полетата с шушулки запалвани. Организирани банди с харпуни започнаха да избиват за удоволствие вятърните ездачи. Във всичко това няма никакъв проклет смисъл. Религията — всякакви религиозни култове и секти. А и войната! Живот знае само колко ще загинат, но е толкова популярна! Като... по-популярна е дори и от секса.

— Наистина — кимна Хевиланд Тъф. — Изненадан съм. Смятах, че оставащото до катастрофата време, е една от дълбоките и ревниво пазени тайни на Висшия съвет.

— За съжаление, вече не е така — въздъхна Толи Мюн. — Една низша съветничка реши, че не може повече да сдържа мехура си, извика зъркелите и се облекчи пред всички видмрежи. Мисля, че тя искаше да спечели още няколко милиона гласа на своя страна. Дяволите да я вземат, нищо не стана! Избухна огромен скандал и това

свали от поста още един първи съветник. Вече нямаше къде да се търсят хора, готови да се жертват, освен някой от горния етаж. Познай кого нагребиха? Нашата любима героиня от видмрежите, най-спорния бюрократ, Мама Паяк и така нататък. Позна ли кой?

— Очевидно говорите за себе си — каза Тъф.

— Дотогава вече не ме мразеха както преди. Имах репутация, че си върша ефективно работата, останки от популярен, романтичен образ и бях добре възприемана от всички политически фракции. Това стана преди три месеца. — Тя се усмихна мрачно. — Но от Вандийн също слушат нашите новинарски хранилки. Веднага, след като ме предложиха на този пост, те решиха, че съм заплаха за сигурността и стабилитета на сектора. Събраха се заедно с другите в проклетия си съюз, за да решат какво да правят с нас. Тази сбирщина най-накрая ни даде ултиматум — принудително да предприемем мерки за ограничаване на раждаемостта. В противен случай, С'ютлам щеше да бъде окупиран, а контролът — наложен от тях.

— Добър и осъществим план, но не много тактичен — отбеляза Тъф. — Това е дало началото на сегашната война. И все пак то не обяснява враждебното ви поведение спрямо мен. На два пъти съм оказвал безценна помощ на вашата планета. Сигурно не мислите, че ще свърша небрежно работата си точно този трети път.

— И аз сметнах, че ще направиш всичко, което можеш. — Тя го посочи с пръст. — Но не с твоите срокове, Тъф. По дяволите, да, ти ни помогна, но само за кратък срок. Всички твои решения, за съжаление, са непостоянни.

— Предупредих ви много пъти, че моите усилия са само временни запушалки.

— Няма повече калории за предупреждения, Тъф. Съжалявам, но нямаме друг избор. Този път не можем да залепим лепенка върху кървящата рана и да отложим всичко. Следващия път, когато дойдеш да ни видиш как я караме, няма да откриеш проклетата планета. Имаме нужда от „Ноев ковчег“, Тъф. Имаме нужда от него постоянно. Вече сме готови да го използваме. Преди десет години ти каза, че биотехнологията и екологията не са области, в които сме специалисти. И беше прав. Но времената се менят. Сега сме една от най-напредналите планети в човешката цивилизация и от едно десетилетие сме концентрирали усилията си в обучаване на еколози и

биотехнолози. Моите предшественици доведоха най-добрите теоретици от Авалон, Нюхолм и още десетки планети. Великолепни хора, истински гении. Успяхме да подмамим дори и някои от генетичните магьосници на Прометей. — Тя погали котката и се усмихна. — Резултатът е пред теб.

— Наистина — каза Тъф.

— Ние сме готови да използваме „Ноев ковчег“. Без значение колко си способен, Тъф, ти си само един проклет човек. Искаме да оставим този кораб за постоянно в орбитата на С'ютлам. На него ще има денонощно екип от двеста най-способни учени и генетични инженери. Така ще можем всеки ден да решаваме нашата хранителна криза. Този кораб — неговата клетъчна библиотека и всички данни, които има или са загубени в компютрите — е нашата единствена и последна надежда. Повярвай ми, Тъф, не съм дала заповеди на Обър да отнеме насилствено кораба ти, преди внимателно да обмисля всяка друга възможност. Знаех, по дяволите, че никога няма да го продадеш. Какъв друг избор имах? Ние не искаме да те мамим. Щяхме да ти платим напълно разумна цена. Лично щях да настоявам.

— Това предполага, че след насилственото отнемане, аз оставам жив — уточни Тъф. — Много съмнително изказване.

— Сега си жив и аз пак ти предлагам да купя проклетия ти кораб. Ти можеш да останеш на борда и да работиш заедно с другите специалисти. Мога да ти гарантирам, че ще имаш работа до края на живота си. Само кажи каква заплата искаш или нещо друго, което желаяш. Искаш да запазиш тези единайсет милиона? Твои са. Искаш да преименуваме планетата в твоя чест? Кажи една дума и ще го направя.

— Планетата С'ютлам или планетата Тъф пак ще бъде пренаселена — отговори Тъф. — Ако предположим, че се съглася с вашето предложение, намерението ви несъмнено ще е чрез „Ноев ковчег“ да увеличите калоричната си производителност и да нахраните гладните си хора.

— Разбира се — потвърди Толи Мюн.

Лицето на Тъф оставаше спокойно и невъзмутимо.

— Радвам се да науча, че никога на вас или на вашите съветници не им е хрумвала мисълта, че „Ноев ковчег“ може да бъде използван със своето първоначално предназначение, като кораб за водене на

биологична война. За съжаление, започнах да губя вяра във вашата невинност и в съзнанието ми се появяват някои цинични мисли. Като например, „Ноев ковчег“ да бъде използван за създаване на екологичен хаос на Вандийн, Джазбо и другите планети от съюза. Той дори може да се използва за геноцид и тези светове да бъдат подготвени за колонизация, нещо, което си спомням, че бе в основата на политиката, проповядвана от вашата експанзионистична фракция.

— Това са дяволски проклети подозрения — отрязва Толи Мюн. — Животът е свещен за с'ютламците.

— Наистина. Но аз съм прекалено покварен циник и не мога да направя нищо друго, освен да подозирам, че с'ютламците могат да решат, че някои животи са много по-свещени от други.

— Познаваш ме много добре, Тъф — изрече тя с леден тон. — Никога няма да позволя подобно нещо.

— И ако подобен план бъде гласуван, въпреки вашето възражение, писмото, с което обявявате оставката си, ще е написано с много строги думи — каза Тъф. — Не мисля, че тези уверения могат да бъдат сигурни и подозирам, да, подозирам, че и съюзът на другите планети мисли също като мен.

Толи Мюн притисна Блекджек до брадичката си. Котаракът започна тихо да мърка. Дватамата впиха очи в Тъф.

— Тъф, милиони, а може би и милиарди животи са заложили на карта. Има такива неща, от които косата ти може да се накъдри, ако имаш някаква проклета коса.

— Аз нямам, така че това очевидно е хипербола.

— Ако си съгласен да слезем до Паякодом, а после да се качим на асансьора до повърхността...

— Не съм — прекъсна я Тъф. — Струва ми се, съвсем очевидно е, че не трябва да напускам „Ноев ковчег“ и да го оставям незащитен. Особено в климата на враждебност, агресивност, недоверие и омраза, който шества сега на С'ютлам. Още повече — може би вие ще ме наречете прекалено капризен или осъдителен, — но с течение на времето загубих и малката си поносимост към гъмжащите тълпи, какафонията, грубите погледи, недоброжелателните ръце, воднистата бира и мизерните порции от безвкусна храна. Доколкото си спомням, това са по принцип удоволствията, които могат да бъдат открити на повърхността на С'ютлам.

— Не искам да те заплашвам, Тъф...

— Въпреки това, вече го правите.

— Страхувам се, че няма да ти бъде разрешено да напуснеш системата. Не си и мисли, че можеш да ме измамиш, както го направи с Обър. Тази работа с бомбата си бе чиста измислица, и двамата го знаем много добре.

— Разкрихте ме — призна безизразно Тъф.

Блекджек изсъска насреща му. Толи Мюн погледна втрещено към големия котарак.

— Той не блъфира?! — възкликна тя ужасено. — О, по дяволите! — Тъф предизвика сребристосивия котарак в надпревара по втрещено гледане. Нито един от тях не мигваше. — Е, няма значение. Сега си тук и няма да си тръгнеш, Тъф. Набий си го в главата. Нашите нови кораби лесно могат да те унищожат. Уверявам те, наистина ще го направят, ако опиташ да се измъкнеш.

— Наистина — повтори Тъф. — Що се отнася до мен, смятам да унищожа клетъчната библиотека, ако се опитате да влезете в кораба. Положението е патово, Първи съветник. За щастие, няма да продължи да е такова дълго време. С'ютлам никога не е излизал от мислите ми по време на моите пътувания насам-натам из звездното пространство. През тези периоди нямах професионални задължения и можех да се посветя напълно на методични изследвания, с цел намиране постоянно решение на вашите затруднения.

Блекджек се отпусна спокойно и започна да мърка.

— Така ли? — попита подозрително Толи Мюн. — И какво излезе?

— Манна — каза Тъф.

— Манна — повтори Толи Мюн.

— Една наистина чудотворна храна — обясни Хевиланд Тъф. — Детайлите не ви засягат. Те ще ви бъдат обяснени в подходящия момент.

Първи съветник Мюн и нейният котарак го изгледаха с подозрение.

— Подходящия момент ли? Кога ще дойде този проклет подходящ момент?

— Когато моите условия бъдат изпълнени — обяви Тъф.

— Какви условия?

— Първо — каза Тъф, — перспективата да прекарам остатъка от живота си в орбитата на С'ютлам ми се вижда непривлекателна. Искам да си тръгна свободно, когато приключи работата си.

— Това не може да стане — отсече Толи Мюн. — Дори и аз да се съглася, в секундата, в която го направя, ще ме изритат от офиса ми.

— Второ — продължи невъзмутимо Тъф, — тази война трябва да бъде прекратена. Страхувам се, че не мога максимално да се концентрирам, ако около мен всеки момент се очаква да избухне голяма космическа битка. Прекалено лесно се разстройвам от експлозии на космически кораби, лазерни изстрели и писъци на умиращи хора. Още повече, виждам съвсем малък смисъл да полагам изключителни усилия да балансирам и направя функционална с'ютламската екология, само за да видя как върху добрата ми и прилежна работа се стоварват плазмени бомби.

— Ще прекратят тази война, ако мога — обеща Толи Мюн. — Но съвсем не е лесно, Тъф. Мисля, че искаш невъзможното.

— Ако не траен мир, то поне временно примирие. Може да изпратите посланик, който с петиция да поиска кратко прекратяване на бойните действия.

— Това може би ще е възможно — каза неуверено тя. — Но защо? — Блекджек тихо измюка. — Криеш нещо, Тъф?!

— Вашето спасение — призна Тъф. — Извинете ме, че си позволявам да се намесвам в задружните ви усилия да стимулирате мутациите чрез големи дози радиация.

— Но ние се защитаваме! Не сме искали тази война!

— Отлично! В такъв случай, кратко отлагане няма да ви причини голямо неудобство.

— Съюзът никога няма да се съгласи, а също и Висшият съвет.

— Моите съжаления — вдигна рамене Тъф. — Може би ще е необходимо да се даде на С'ютлам повече време за размисъл. След дванайсет години, оцелелите жители, предполагам, ще бъдат много по-гъвкави и отстъпчиви.

Толи Мюн се протегна и почеса Блекджек зад ушите. Котаракът се втрени в Тъф и издаде странен, мяукащ звук. Първи съветник Мюн се изправи и големият сребристосив котарак пъргаво скочи от скута ѝ.

— Печелиш, Тъф — каза тя. — Води ме в комуникационната си зала. Изглежда, че ти можеш да чакаш вечно, но аз не мога. Хората ми

всеки ден умират от това закъснение. — Гласът и беше твърд, но за първи път от месеци насам, Толи Мюн усети, че отчаянието ѝ се примесва с надеждата. Може би той наистина беше в състояние да сложи край на войната и да разреши проблемите. Може би наистина имаше някакъв шанс. Ала тя не остави нещо от чувствата ѝ да се изрази в думите ѝ. — И не си мисли, че ще се измъкнеш, ако направиш нещо смешно.

— Уви — въздъхна Хевиланд Тъф, — хуморът никога не е бил моя отличителна черта.

— Аз имам вече Блекджек, недей забравя. Дакс е прекалено уплашен и объркан, за да ти помогне с нещо. Джек веднага ще ми каже, ако опиташ да замислиш нещо подло.

— Винаги най-добрите ми намерения са посрещани с подозрение.

— Блекджек и аз ще бъдем твоите проклети сенки, Тъф. Нямам намерение да напусна този проклет кораб, докато всичко не се уреди, а и ще следя всичко, което правиш.

— Наистина — каза Тъф.

— Нека само ти припомня някои неща, ако случайно си ги забравил. Сега аз съм Първи съветник. Не е Жосен Раел. Не е и Крегор Блексън. Още когато бях Портмастър, ме наричаха Стоманената вдовица. Би могъл да отделиш час или два и да помислиш защо са ми лепнали този прякор.

— Наистина ще го направя. — Тъф стана. — Има ли нещо друго, което желаете да ми припомните, госпожо?

— Само едно — рече тя. — Сцена от шоуто „Тъф и Мюн“.

— Положих невероятни усилия да изтрия тази нещастна фантастика от паметта си — заяви Тъф. — Все пак, коя сцена ще ме принудите да си спомня?

— Сцената, в която котката разкъсва един от пазачите на парчета — усмихна се мило Толи Мюн. Блекджек се потърка в краката ѝ, впи металните си очи в Тъф и тихо изръмжа.

Отне почти десет дни да бъде сключено примирието и още три, докато всички съюзни посланици стигнат до С'ютлам. Толи Мюн прекара времето си, като бродеше из „Ноев ковчег“ на две стъпки и

бърза мисъл зад Тъф, питаше го за всичко, което правеше, надничаше над рамото му, когато работеше, пътуваше с него, когато оглеждаше клетъчните проби, помагаше му да храни своите котки (и да пази враждебния Дакс настрана от Блекджек). Тъф не се опита да направи нищо подозрително.

Стотици обаждания пристигаха за Толи Мюн всеки ден и за да не бъде далеч от Тъф, тя временно премести офиса си в една от комуникационните зали и оттам решаваше проблемите, които не търпяха отлагане.

Стотици обаждания идваха и за Хевиланд Тъф. Той беше инструктирал компютъра си да ги отказва.

Когато денят настъпи, посланиците излязоха от своята, луксозна дипломатическа совалка и дълго се взираха в огромната площадка за кацане и флота от стари космически кораби. Те бяха колоритна група и всеки бе напълно различен от другия. Жената от Джазбо беше с дълга до кръста синьо-черна коса, намазана с масло, блестящо с различни цветове. На бузите ѝ имаше белези, показващи нейната длъжност и ранг. Скраймир бяха изпратили нисък и набит мъж с квадратно червено лице и коса с цвят на планински лед. Очите му бяха кристалносини и подхождаха на цвета на металната му риза. Посланикът от Азури Триюн се придвижваше сред мъгла от холографски прожекции. От него се виждаше неясна движеща се сянка, а говорът му приличаше на ехтящ шепот. Рогендор бяха изпратили посланик-киборг, който беше набит, висок, направен от равни части неръждаем дуралой, стоманопластмаса и черночервена плът. Слаба, деликатна на вид жена, облечена в прозрачни пастелно оцветени копринени дрехи, представяше Света на Хенри. Тя имаше тяло на млад юноша и пурпурночервени очи. Групата на посланиците се водеше от пълен и закръглен мъж с пищно облекло от Вандийн. Кожата му бе набръчкана от възрастта и имаше меден оттенък. Дългата му коса падаше по раменете му на тънки, грижливо сплетени плитки.

Хевиланд Тъф пристигна, управлявайки скачено превозно средство, което се изви като змия и спря пред групата на посланиците. Вандийнският представител пристъпи напред ухилен, ощипа си жестоко бузата и се поклони.

— Бих ти подал ръката си, но си спомням какво е мнението ти за този жест — каза той. — Е, сети ли се кой съм, мухо?

Хевиланд Тъф премигна.

— Имам някакви бледи спомени, че се натъкнах на вас по време на едно пътуване с тръбо-влак до повърхността на С'ютлам.

— Рач Норен — обяви мъжът. — Аз не съм от така наречените дипломати, но Борда на координаторите реши да изпрати мен, защото вече сме се срещали, а и познавам сютитата.

— Това е дръзка обида, Норен — рязко се намеси Толи Мюн.

— Но вие сте дръзка и противна тълпа — отговори Норен.

— А също и опасна — прошепна посланикът на Азури Триюн от мъглата на своята холографска прожекция.

— Вие сте проклетите агресори — отрязва Толи Мюн.

— Това е защитна агресия — прогърмя гласът на киборга, увеличен от високоговорител.

— Спомнете си последната война — обади се джазбоитът. — Този път отказваме да чакаме, докато вашите прокълнати еволюционери вземат властта и отново се опитат да колонизират нашите планети.

— Нямаме подобни планове — отвърна Толи Мюн.

— Ти нямаш такива планове, паяк такъв — сопна се Рач Норен. — Но погледни ме в оптиката и ми кажи, че вашите експанзионисти нямат сладки мечти да се разплодят на воля по целия Вандийн.

— И Скраймир.

— Рогендор не иска да има нищо общо с вашия ненужен човешки детрит.

— Никога няма да завладеете Азури Триюн.

— На кой, по дяволите, му е притрябвал този проклет Азури Триюн? — отрязва Толи Мюн. Блекджек замърка одобрително.

— Този поглед върху вътрешната работа на междузвездната дипломация ми беше напълно достатъчен — обяви Хевиланд Тъф. — Въпреки това ни очаква неотложна работа. Моля, посланиците да се качат на автомобила, за да продължим към залата за конференции.

Все още мърморейки помежду си, съюзните посланици изпълниха това, което ги помоли Тъф. Напълно натоварено, превозното средство пресече площадката за кацане, проправяйки си път между старите космически кораби. Кръгъл и тъмен шлюз се отвори пред тях и като челюсти на някой ненаситен звяр ги погълна. Те спряха, шлюзът се затвори и ги обгърна непрогледна тъмнина. Тъф не

обърна внимание на възмутените въздишки. Асансьорът ги свали няколко нива надолу, пред тях се отвори друга врата, Тъф включи предните светлини и те продължиха през тъмен като тунел коридор.

Пътуваха из лабиринт от тъмни, хладни коридори, покрай неизброими затворени врати, следвайки ярка линия с тъмноиндигов цвят, която светеше пред тях като някакъв дух запечатан в пращия под. Единствената светлина бяха предните фарове на влака и бледото сияние от контролното табло пред Тъф. В началото посланиците говореха помежду си, но черните дълбини на „Ноев ковчег“ действаха потискащо и един по един членовете на делегацията се умълчаха. Блекджек започна леко да боде колената на Толи Мюн с ноктите си.

След дълго пътуване през прах, тъмнина и тишина, те стигнаха до огромни метални врати, които се отвориха при тяхното приближаване, а после с трясък се затвориха. Вътре въздухът беше мокър и горещ. Хевиланд Тъф спря, изключи двигателя и изгаси светлините. Тъмнината ги обгърна напълно.

— Къде сме? — настоя Толи Мюн. Гласът ѝ отекна в далечен таван, но ехото изглеждаше странно приглушено. Макар че тъмнината бе непрогледна, разбираше се, че залата, в която се намираха бе огромна. Блекджек изсъска неуверено, помириша въздуха и издаде лек, мяукащ звук.

Толи Мюн чу тихи стъпки и на около два метра от нея се появи малка светлинна. Тъф се беше навел над някакво командно табло. Той натисна един луминисцентен ключ и се обърна. От мрака изплува голям стол с облегалки за главата и се понесе през въздуха към Тъф. Той се намести на него, както крал се изкачва на трона си и натисна друг бутон. Целият стол се освети в бледовиолетова, фосфоресцираща светлина.

— Моля, последвайте ме — каза Тъф. Столът се обърна във въздуха и започна да се отдалечава.

— По дяволите — измърмори Толи Мюн. Тя колебливо стана от мястото си, притисна Блекджек към гърдите си и тръгна след отдалечаващия се трон. Групата от посланици я последва, като всеки от тях не спря и за минута да се оплаква. Можеше да чуе зад себе си тежките стъпки на киборга. Както вървеше, Толи Мюн усети, че стъпва върху нещо меко.

Последва силно котешко измяукване, Толи се отдръпна рязко назад и се блъсна в стоманения гръден кош на киборга. Тя се извини, коленичи и докосна меката козина на друга котка. Животното се търкаляше по пода и силно мъркаше. Посланикът на Джазбо не забеляза, че Толи се е навела и се сблъска с нея. Блекджек изведнъж се освободи и тръгна след другата котка. За малко се върна при Толи, а после рязко се обърна и изчезна напълно в тъмнината.

— По дяволите! — изкрещя Толи Мюн. — По дяволите, Джек, домъкни проклетия си задник тук! — Гласът ѝ отекна в далечината, но котаракът не се появи. Групата на посланиците се отдалечаваше и тя изруга ядосано и побърза да ги последва.

Отпред се появи остров от светлина. Когато пристигна, всички сядаха от едната страна на голяма метална маса. Тъф седеше на централното място, а ръцете му бяха скръстени над издутия му корем.

Дакс се разхождаше напред-назад по раменете му и мъркаше.

Толи Мюн спря, погледна ги втренчено и изруга.

— По дяволите! — каза тя и се обърна. — Блекджек! — извика с цялата сила на дробовете си. Ехото сякаш беше заглушено от дебел плат. — Джек! — Нищо.

— Надявам се, че не сме пропътували това голямо разстояние, за да слушаме как Първи съветник Мюн се упражнява в издаване на животински викове — обади се посланикът на Скраймир.

— Наистина, не — призна Тъф. — Първи съветник Мюн, ако обичате, заемете мястото си, за да продължим.

Тя се намръщи и седна на единственото свободно място.

— Къде е Блекджек?

— Трудно ми е да дам мнението си по този въпрос — отговори невъзмутимо Тъф. — Все пак, той е твоя котка.

— Избяга след една от твоите — отрязва Толи Мюн.

— Наистина — каза Тъф. — Интересно. Изглежда, че в този момент една от моите млади женски се е разгонила. Може би това обяснява действията му. Не се тревожете за него, сигурен съм, че ще бъде в пълна безопасност.

— Искам той да бъде с мен на тази проклета конференция.

— Уви — рече Тъф, — „Ноев ковчег“ е голям кораб и те могат да спортуват навсякъде. Във всеки случай, ако нарушите техния сексуален съюз, вие несъзнателно ставате анти-живот по с'ютламските

стандарти. Аз ще се поколебая да извърша подобно насилие според вашите културни нрави. Още повече, вие неведнъж ми наблегнахте, че времето е изключително кратко и от това зависят прекалено много човешки животи. Следователно смятам, че е крайно наложително тази конференция най-после да започне.

Тъф премести ръката си и докосна контролното табло. Една част от дългата маса изчезна от погледите им. Минута по-късно, точно пред стола на Толи Мюн, започна да се издига растение.

— Пред вас — обяви Тъф, — манна.

Растението растеше от ниска саксия и беше сложен възел от преплетени бледозелени лози. С неговите извиващи се във всички посоки филизи приличаше на жив гордиев възел. Сред лозите имаше гъсти туфи от листа, големи колкото човешки нокът, а блестящата им, зеленикава повърхност бе напръскана с деликатна плетеница от черни вени. Толи Мюн се протегна и докосна най-близкото листо. Откри, че отдолу то е покрито с фин прах, който остана по върха на пръстите ѝ. Сред мрежата от листа и филизи имаше издути, тлъсти бели циреи, които изглеждаха по-забрали около централното стъбло. Тя видя, че един от плодовете беше придобил размерите на човешка глава.

— Гадно изглеждащ плевел — обади се Рач Норен.

— Не разбирам защо е необходимо да се обявява мир и да пропътуваме това разстояние, само за да видим някакво оранжерийно чудовище — каза мъжът от Скраймир.

— Азури Триюн губи търпение — прошепна техният посланик.

— Трябва да има някакъв проклет мотив в тази лудост — реши Толи Мюн. — Хайде, Тъф. Започвай. Каза, манна. Е, какво?

— Тя ще нахрани С'ютлам — съобщи Тъф. Дакс замърка.

— За колко дни? — попита жената от Света на Хенри със сладък, саркастичен глас.

— Първи съветник, бъдете така добра, откъснете една от по-големите пъпки. Ще намерите, че вътрешността ѝ е месеста, сочна, вкусна и изключително хранителна.

Толи Мюн направи кисела гримаса, но се наведе напред. Пръстите ѝ се обвиха около най-големия плод. Той беше мек и съвсем леко се отдели от филиза, който го държеше. Толи го разчупи на две. Сърцевината му се раздели като топъл хляб. Дълбоко в сърцето на плода се виждаше торбичка с тъмен, полутечен флуид, който бавно

циркулираше. В ноздрите ѝ бликна невероятен аромат и устата ѝ се изпълни със слюнки. Тя се поколеба за момент, но миризмата беше прекалено хубава. Бързо отхапа едно парче. Сдъвка го и преглътна, после отхапа още едно и още едно. На четири хапки изяде целия плод и облиза лепкавата течност от пръстите си.

— Хляб, мляко — поясни тя — и мед. Малко е тежко, но вкусът му е прекрасен.

— Този вкус никога не може да ви омръзне — обяви Тъф. — Секрецията, която видяхте в сърцевината на плода има лек наркотичен ефект. Интересното е, че вкусът на всяко растение манна е индивидуален. Това зависи от химичния състав на почвата, в която то е засадено, а също така и от генетичното му наследство. Познатият вкусов спектър на манната е много богат, но може да бъде и разширен, чрез кръстосано оплождане.

— Чакай малко — извика силно Рач Норен. Той дръпна бузата си и се намръщи. — Вкусът на този проклет хлебно-млечен плод е превъзходен, разбира се, разбира се. Е, и какво?! Сютитата ще имат достатъчно вкусна храна и ще направят още малки сютита. Проблемите им отпадат и малко по-късно те спокойно ще могат да завладеят Вандийн и да се размножат и там. Съжалявам, приятели, но Рач не чувства, че трябва да аплодира подобно нещо.

— Той е груб — намръщи се Толи Мюн, — но е прав. И преди си ни давал чудотворни растения, Тъф. Омни-зърното, спомняш ли си? Планктона. Джърси-шушулките. С какво манната ще е по-различна?

— В няколко аспекта — каза Хевиланд Тъф. — Първо, моите предишни усилия бяха насочени към създаването на по-ефективна екология, към увеличаване на калоричната продуктивност от ограничените, селскостопански земи на С'ютлам, към получаване на повече от това, което те даваха в момента. За съжаление, не взех под внимание своенравието на човешките същества. Както и самата вие споделихте, с'ютламската хранителна верига е далеч от максималната си ефективност. Макар че имате месозверове, огромен източник на протеини, вие продължавате да отглеждате безполезни стадни животни. Правите го единствено, за да задоволявате прищевките на някои по-заможни месоядни същества, които предпочитат друга животинска плът, а не парче от месозвяр. По подобен начин продължавате да отглеждате и омни-зърно и нано-жито, само за

вкусово и кулинарно разнообразие, а от същите площи джърси-шушулките могат да умножат три пъти калоричната ви продуктивност. Накратко, с'ютламците продължават да предпочитат хедонизма пред рационалността. Но да продължим. Отличителните свойства на манната и нейният вкус и аромат я правят уникална. Щом веднъж я опитат, с'ютламците няма да имат възражения що се отнася до вкуса ѝ.

— Може би — съгласи се колебливо Толи Мюн. — Но все...

— Второ — продължи Тъф, — манната расте изключително бързо. Изключителните трудности изискват и изключителни решения. Манната представлява подобно решение. Тя е изкуствено създаден хибрид, генетично компилативен продукт, съдържащ в себе си нишки на ДНК от растения на няколко планети. Нейни предшественици са хлебният храст от Хафийр, лъжовният нощен бурен от Ноктос, Гъливерските захарни торбички и разновидност на лозата кудзу от старата Земя. Ще откриете, че се засява изключително лесно, няма нужда от грижи и има възможността изключително бързо да променя екосистемата.

— Какво значи „изключително бързо“? — настоя Толи Мюн.

Пръстът на Тъф се придвижи леко и докосна светец бутон. Дакс замърка. Залата се обля в светлина. Толи Мюн премигна, докато очите ѝ свикнат с яркостта.

Намираха се в центъра на огромна, кръгла зала с диаметър около половин километър и с купол на стотина метра над главите им. Зад Тъф от стените излязоха прозрачни, стоманопластмасови модели на миниатюрни екосистеми. В тях имаше различни видове почви — бяла пясъчлива почва, богат мазен чернозем, дебела червеникава глина, син кристален чакъл, сиво-зелена блатиста кал, замръзнала тундрова почва, твърда като лед. Във всяка екосфера растеше манна.

Растеше.

Растеше.

Растеше.

Централните растения бяха високи около пет метра, а излизащите от тях разклонения отдавна ги бяха задминали. Филизите се извиваха по земята, сплитаха се заедно, разклоняваха се, оплитаха се и отново се разклоняваха. Лозите на манната покриваха три четвърти от стените на стаята. Лозите на манната бяха успели да се захванат за гладката, бяла повърхност на стоманопластмасовия купол.

Те закриваха осветителните панели, светлината в стаята стана зеленикава и хвърляше странни сенки по пода. Навсякъде цъфтяха и връзваха плодовете на манната. Големи бели семенници с размер на човешка глава израстваха от лозите и си проправяха път през зелените възли на растението. Докато гледаха, един от плодовете узря и тупна на земята с меко „туп“. Сега Толи разбра, защо когато викаше Блекджек, ехото беше толкова приглушено.

— Екземплярите, които виждате — обяви Тъф с безизразен глас, — са засети от спори преди четиринайсет дни, малко преди нашата среща с Първи съветник Мюн. За да се развие растението е необходима една-единствена спора. През този период не се е налагало да ги поливам или торя. Ако го бях направил, щяхме да имаме растение с големината на това, което виждате пред себе си.

Толи Мюн се изправи на крака. От години беше живяла в безтегловност и това ѝ струваше много усилия, но усещаше тежест в гърдите си и неприятен вкус в устата си. Чувстваше нужда да се хване за всяко психологично предимство, пък било то и минималното да стои над главите на другите. Тъф ѝ беше спрял дъха, след като направи трика „манна изпод ръкава“, тя бе сама, Блекджек беше живот знае къде, докато Дакс се бе излегнал до ухото на Тъф, мъркаше доволно и я наблюдаваше с големите си златисти очи, които разбираха всеки опит за измама.

— Много впечатляващо — каза тя.

— Радвам се, че мислите така — отговори Тъф.

— Какво точно предлагаш?

— Предложението ми е следното: веднага да се пристъпи към засяване на С'ютлам с манна. Това ще стане най-ефективно, ако се използват совалките на „Ноев ковчег“. Позволих си волността да ги натоваря с експлозивни капсули, съдържащи спори на манна. Освободени в атмосферата по начин, който ще изложа аз, спорите ще бъдат отнесени от ветровете и ще се разпространят навсякъде из С'ютлам. Растежът ще започне веднага. Допълнителни усилия от с'ютламците няма да бъдат изисквани, те само ще трябва да берат и ядат. — Неговото издължено, застинало лице се обърна от Толи Мюн към групата на посланиците. — Господа, вие сигурно се учудвате каква е вашата роля в това.

Рач Норен ощипа бузата си и отговори от името на всички.

— Добре, Тъф — кимна той. — Стигаме до това, което казах преди. Този бурен изхранва С'ютлам. Каква е нашата полза?

— Мисля, че последствията са напълно ясни — отговори Тъф. — Населението на С'ютлам досега живееше в постоянна заплаха, че ще изчерпи хранителните си запаси. Това прави планетата от стабилен и мирен свят, определено нестабилна. Докато технократите бяха на власт, те запазваха относителен баланс между население и хранителни запаси, тогава и С'ютлам беше в добри отношения със своите съседи. Но балансът, колкото и виртуозно да се поддържа, някога все пак трябва да се наруши и веднага след това експанзионистите ще вземат властта и с'ютламците ще се превърнат в опасни агресори.

— Аз не съм проклета експанзионистка! — извика разгорещено Мюн.

— Не съм направил подобно изказване — каза спокойно Тъф. — Думите ми трябва да подсказат, че дори и вие не можете да се справите с положението, въпреки вашата несъмнена квалификация. Войната вече съществува, въпреки че я наричате защитна война. Ако бъдете сменена от поста, на ваше място ще дойдат експанзионистите и тогава това вече ще е агресия. В ситуацията, която се е създала, с'ютламците смятат войната за неизбежна, както и масовия глад и знаят, че никой лидер, независимо колко е добронамерен и компетентен, не може да я предотврати.

— Точно така — съгласи се жената с момчешки черти от Света на Хенри. — Щом войната е неминуема, тя трябва да се води сега и всички проблеми да се разрешат веднъж завинаги.

— Азури Триюн напълно подкрепя — прошепна техният дипломат.

— Приемам вашето условие, че войната, която може да настъпи, неминуемо ще е фатална — кимна Тъф.

— Нали ти го каза, Тъф? Войната е неизбежна, веднага щом експанзионистите вземат властта — оплака се Рач Норен.

Тъф погали черния си котарак с голямата си бяла ръка.

— Неточно, господине. Заключениета ми се отнасяха за неизбежността на войната при нарушен баланс между нарастващото с'ютламско население и хранителните запаси. Ако това крехко равновесие бъде възстановено, С'ютлам не представлява и минимална

заплаха за планетите от този сектор. При тези условия войната е нежелана и морално неприемлива, поне аз смятам така.

— И вие мислите, че този паразитиращ плевел ще свърши необходимата работа? — попита презрително жената от Джазбо.

— Наистина — каза Тъф.

Посланикът на Скраймир поклати глава.

— Не. Много добър опит, Тъф, и аз уважавам твоята всеотдайност, но нищо няма да се получи. Говоря и от името на всички останали от съюза. Не можем да се доверим на този проект, който наистина звучи впечатляващо. С'ютлам и преди е имал своите разцвети, разпъпвания и екологични революции. Те не са довели до нищо. Трябва да приключим с този въпрос веднъж завинаги.

— Далеч съм от мисълта да спра вашето самоубийствено безразсъдство — заяви Тъф и почеса Дакс зад ухото.

— Самоубийствено безразсъдство? — учуди се Рач Норен. — Какво значи това?

Толи Мюн, която слушаше внимателно сега се обърна към него.

— Това значи, че вие ще загубите, Норен.

Дипломатите дружно се засмяха — учтиво кикотене от жената, представяща Света на Хенри, силен смях от страна на джазбоита и гръмотевичния кикот на киборга от Рогендор.

— Арогантността на с'ютламците никога не е преставала да ме учудва — подхвърли мъжът от Скраймир. — Не се заблуждавайте от това временно патово положение, Първи съветник. Ние сме шест планети, обединени като една. Дори и с новата ви флотилия, пак имаме повече войници и повече оръжие. Ако си спомняте, един път вече ви победихме. Ще го направим и този път.

— Няма да го направите — отсече Хевиланд Тъф.

Посланиците като един се обърнаха, за да го погледнат.

— Последните дни си позволих да проведа малки изследвания — продължи Тъф. — Определени факти ми станаха съвсем ясни. Първо, последната война в сектора се е водила преди няколко столетия. С'ютлам несъмнено е понесъл тежко поражение, но съюзниците все още не могат да се възстановят, въпреки своята победа, а С'ютлам, благодарение на своето огромно население и силно развита технология, отдавна е забравил последствията от войната. Между другото, с'ютламската наука се е развила толкова бързо, колкото и

манната, ако ми разрешите подобна цветиста метафора. Докато другите шест планети дължат своя малък напредък единствено на техниката, която внасят от С'ютлам. Не може да се отрече факта, че когато се обединят, съюзните кораби са с незначително количество помногобройни в сравнение с Планетарната защитна флотилия. Още повече, че корабите на съюзната армада са функционално остарели в сравнение с модерните оръжия и технологии на с'ютламските бойни кораби. Вие сравнявате шест планети срещу една, да, това е така, но населението на Вандийн, Джазбо, Света на Хенри, Скраймир, Рогендор и Азури Триюн едва достига четири милиарда, което е едва една десета от населението на С'ютлам.

— Една десета?! — изграка джазбоита. — Грешите нещо. Не може да е толкова. Не трябва да е толкова.

— Според информацията, която имаме ние на Азури Триюн, те са едва шест пъти повече от нас.

— Две трети от тях са жени и деца — отбеляза бързо посланикът на Скраймир.

— Нашите жени също воюват — отрязва Толи Мюн.

— Когато успеят да намерят време между две раждания — отбеляза Рач Норен. — Тъф, не може да са десет пъти повече от нас. Съгласен съм, че има много от тях, наистина са много, но нашите изчисления...

— Господине — прекъсна го Тъф, — вашите изчисления очевидно са погрешни. Сдържайте раздражението си. Това беше добре пазена тайна, а и когато се броят такива големи цифри, лесно се изпуска по някой и друг милиард. Въпреки всичко, фактите са такива, каквито ги изложих. В момента съществува деликатно равновесие — корабите на съюза са повече, но остарели, а тези на С'ютлам са помалобройни, но свръхмодерни. Това очевидно е съвсем временно. С'ютламската технология произвежда бойни кораби много по-бързо, отколкото съюза. Смятам, че точно такива са усилията на С'ютлам.

Тъф погледна към Толи Мюн.

— Не, нищо подобно.

Дакс също я гледаше.

— Да — обяви Тъф на посланиците. Той вдигна дългия си бял пръст. — Следователно, предлагам да се възползвате от това относително равенство и да приключите войната, без ядрени

бомбардировки и други подобни неприятности. Удължете това примирие до една година и ми позволете да засея С'ютлам с манна. Ако в края на тази година сметнете, че С'ютлам все още е заплаха за вашите родни планети, можете да подновите вашата враждебност.

— Отхвърля се, търговецо — тежко заяви киборгът от Рогендор.
— Ти си изключително наивен. Дайте им една година, докато направиш триковете си. Колко нови кораба ще построят за тази една година?

— Ще се съгласим на мораториум върху производството на оръжие, ако и вие направите същото — обади се Толи Мюн.

— Така значи. И предполагате, че ще ви повярваме? — попита саркастично Рач Норен. — Да вървите по дяволите! Вие, сютитата не заслужавате никакво доверие. Нали се въоръжихте тайно, в нарушение на предишния мирен договор.

— О, да, много по-хубаво щеше да бъде, ако бяхме безпомощни, когато дойдохте да ни окупирате. Дяволите да те вземат, проклет лицемер — изрече с отвращение Толи Мюн.

— Твърде късно е за мирни договори — декларира джазбоита.

— Ти сам го каза, Тъф — намеси се мъжът от Скраймир. — Колкото по-дълго отлагаме, толкова ситуацията ни става по-тежка. Сега е моментът всички заедно да ударим върху С'ютлам. По-добър момент едва ли ще има.

Дакс изсъска срещу него. Хевиланд Тъф премигна и грижливо скръсти ръце над корема си.

— Може би ще размислите, защото аз се обръщам към вашата хуманност. Нима предпочитате разрушенията и ужаса на войната, пред любовта към мира?

Рач Норен издаде звук на презрение. Един по един членовете на делегацията отвърнаха очи от Тъф и никой не каза нищо.

— В такъв случай — каза Тъф и се изправи, — не ми оставяте никакъв избор.

Рач Норен се намръщи.

— Хей, къде отиваш?

Тъф сви тромаво рамене.

— Най-неотложно е посещението ми в санитарния възел, а след това — в контролната зала. Моля, приемете моите уверения, че не изпитвам никаква лична враждебност към някой от вас. Въпреки това

изглежда, че за съжаление трябва да пристъпя към унищожаване на вашите планети. Може би ще изтеглите сламки, за да определите откъде да почна най-напред.

Жената от Джазбо се задави и забърбори неразбрано. Дълбоко под мъглата на своите холографски прожекции, посланикът от Азури Триюн прочисти гърлото си.

— Няма да посмеете — прогърмя гласът на киборга от Рогендор. Мъжът от Скраймир скръсти ръце в ледено мълчание.

— Ах! — възкликна Рач Норен. — Ти. Ах. Това е. Няма да го направиш. Да, със сигурност. Ах.

Толи Мюн се засмя, макар че беше не по-малко учудена от останалите.

— Да, той ще го направи. Или по-точно, „Ноев ковчег“ ще го направи. Командир Обър ще му осигури въоръжен ескорт.

— Няма нужда да прибързваме — произнесе с равен, отмерен тон жената от Света на Хенри. — Може би, трябва да размислим.

— Отлично — каза Хевиланд Тъф и седна обратно на стола си. — Ще продължим нататък с цялата възможна бързина. Едногодишен мирен договор смятам, че ще има необходимия ефект. Аз веднага мога да започна със засяването на манната.

— Не прибързвай толкова — прекъсна го Толи Мюн. Тя се чувстваше зашеметена и триумфираща. По някакъв начин Тъф бе успял да спре войната. С'ютлам щеше да има мир поне за още една година. Но облекчението не завъртя напълно главата ѝ. — Всичко това звучи чудесно, но трябва да направим някакви изследвания върху манната, преди да започнеш да хвърляш твоите спори в атмосферата. Нашите биотехнолози и еколози ще искат да изучат сами проклетото нещо, а и пред Висшия съвет ще е необходимо да се направят демонстрации. Един месец мисля, че ще ни е достатъчен. И разбира се, Тъф, остава валидно това, което казах и преди. Не си мисли само да ни изсипеш манната и да си тръгнеш. Ще останеш тук до края на мирния договор, а може и по-дълго, за да видим дали твоето последно чудо наистина ще проработи.

— Уви — поклати глава Тъф. — Страхувам се, че имам неотложни ангажименти на друго място в галактиката. Подобен

едногодишен престой е неудобен и неприемлив. Същото важи и за отлагането на сеитбата с манна с цял месец.

— Чакай една проклета минута! — започна Толи Мюн. — Не можеш просто да...

— Мога, наистина — рече Тъф. Той погледна първо към групата на дипломатите, после отново към нея. — Първи съветник, разрешете ми да обясня очевидното. В момента съществува груб баланс между военните сили на С'ютлам и неговите опоненти. „Ноев ковчег“ е изключително мощно оръжие, способно да унищожава планети. Възможно е, както казах, да го включа към вашата флотилия и да унищожа някой от съюзниците, но същото важи и в противоположната посока.

Толи Мюн се почувства така, сякаш лично я бяха обидили. Устата ѝ леко се отвори.

— Нима, ти... Тъф, нима ни заплашваш? Не мога да го повярвам. Заплашваш ни, че ще използваш „Ноев ковчег“ срещу С'ютлам?

— Само споменавах някои възможности — поясни Хевиланд Тъф с обичайния си, лишен от емоции глас.

Дакс усети нейния гняв и изсъска. Толи Мюн беше бясна, но и безпомощна. Тя само сви ръцете си в юмруци.

— Не смятам да искам заплащане за моята работа като екологичен инженер и военен посредник — обяви Тъф. — Все пак, ще са ми необходими определени гаранции за сигурност и отстъпки от двете страни на нашето споразумение. Съюзните планети ще ми осигурят бодигард или казано направо — малък флот от бойни кораби, с които може да бъде отблъсната евентуална атака на Планетарната защитна флотилия. Същите кораби ще ме придружат до границите на системата, когато моята мисия тук приключи. От страна на С'ютлам, те трябва да се съгласят съюзните кораби да се приближат, за да могат моите страхове най-сетне да бъдат погребани. Ако по време на примирието някоя от двете страни прояви враждебност, ще бъда принуден да дам воля на своя гняв. Аз прекалено трудно се вълнувам, но когато наистина се разгневя, често започвам и сам да се страхувам от себе си. След една стандартна година, когато ще се намирам далече, чувствайте се свободни да подновите вашето клане, ако разбира се, го пожелаете. И все пак, надеждата и предположенията ми са, че стъпките, които предприемам сега, са дотолкова ефективни, че никой

от вас няма да чувства необходимост да поднови враждебните си действия.

Тъф погали Дакс и големият черен котарак внимателно огледа и прецени всеки един от групата.

Толи Мюн чувстваше, че тялото ѝ е застинало.

— Ти ни налагаш мир — каза тя.

— Само временно — отговори Тъф.

— Ти ни налагаш твоите решения, независимо дали ги приемаме или не.

Тъф гледаше към нея, но не ѝ отговори.

— За кого, по дяволите, се мислиш?! — изкрещя тя, отприщвайки гнева, който се беше натрупал в гърдите ѝ.

— Аз съм Хевиланд Тъф — отвърна спокойно Тъф. — И търпението ми към С'ютлам и с'ютламците напълно се изчерпа.

След като конференцията свърши, Тъф откара дипломатите обратно на площадката с тяхната совалка, но Толи Мюн отказа да тръгне с тях.

Дълги часове тя се скита из „Ноев ковчег“, уморена, зъзнеца от студ, но все още ядосана. Докато вървеше, Толи викаше. „Блекджек“ — крещеше от върха на подвижните стълби. „Ела тук, Блеки!“ — напяваше, докато крачеше по коридорите. „Джек!“ — изкрещя, когато чу някаква врата да се отваря и затваря. Там нямаше нищо, или беше саморемонтираща се машина, или някоя от котките на Тъф. „Блеeeeeeeeeкджеeeeeeeeeек!“ — викаше Толи на пресечките на големите коридори и гласът ѝ отиваше до далечните стени, а после и ехото го повтаряше.

Не успя да открие никъде сивия котарак.

Най-после нейните скитания я отведоха два етажа нагоре и тя се озова в полутъмния, огромен, централен коридор. Таванът на тридесеткилометровия тунел се губеше в сенките. До стените бяха наредени безкрайни редици от различни по големина цистерни. Толи Мюн избра произволна посока и вървя, вървя, вървя, вървя, като зовеше изгубената котка.

Отнякъде се чу несигурно, тихо измяукване.

— Блекджек? — повика тя. — Къде си?

Звукът се чу отново. Някъде там, отпред. Толи направи няколко бързи крачки, а после започна да тича.

Хевиланд Тъф излезе от сянката на една цистерна, висока около двадесет метра. В ръцете му беше мъркащият Блекджек.

Толи Мюн се спря втрещена.

— Успях да открия котката ви — каза Тъф.

— Виждам — отговори тя.

Тъф ѝ подаде нежно големия сив котарак и ръцете им се докоснаха.

— Ще откриете, че неговите скитания не са му причинили никаква вреда. Позволих си волността да му направя пълна мед-проба, за да се уверя, че не е пострадал от някой нещастен случай. Мога да ви уверя, че се намира в най-добро здравословно състояние. Представете си моята изненада, когато неочаквано открих, че неговите разнообразни биогенни прибавки съвсем неочаквано и мистериозно са изчезнали.

— Излъгах те — призна Толи Мюн и притисна котарака към гърдите си. — Но е телепат, също както и Дакс. Може би не толкова силен, но все пак много ми помага. Не исках да рискувам да го оставя да се бие с Дакс. Можеше да победи, но можеше и да загуби. Нямах да ми е приятно, ако бъде напласен. — Тя направи гримаса. — Но сега пък ти си го накарал да ти се подчини. Къде го намери?

— След като е излязъл през втория изход на залата, в която бяхме, Блекджек е открил, че вратите не го допускат обратно. Следващите няколко часа е прекарал в скитане из „Ноев ковчег“, запознавайки се с останалите членове на моето котешко семейство.

— Колко котки имаш още? — попита Толи Мюн.

— Малко по-малко от вашите. Всъщност, това не ме учудва, защото вие сте с'ютламка.

Блекджек се бе сгушил в ръцете ѝ и ѝ действаше приятно и успокояващо. Още веднъж се изненада, че Дакс не е наоколо. Отново имаше предимство. Тя почеса Блекджек зад ухото и насочи главата и сивите му очи към Тъф.

— Не ме будалкаш, нали?

— Не мислех, че мога да го правя — поклати глава Тъф.

— Манната е някакъв капан, нали? Нахрани ни с купчини лъжи.

— Всичко, което ви казах за манната, е истина.

Блекджек тихо измяука.

— Истината, проклетата истина. Струва ми се, че има нещо, което не си ни казал за манната.

— Вселената изобилства със знания. В нея има повече сведения за научаване, отколкото хора, които да ги научат. Това е един изключителен факт, като се има предвид, че пренаселения С'ютлам е включен в картончето с името на човечеството. Трудно бих се надявал да ви кажа всичко, което се знае по някоя тема, независимо, че тя може да бъде съвсем незначителна.

Толи Мюн въздъхна тежко.

— Какво правиш с нас, Тъф?

— Смятам да реша вашия хранителен проблем — гласът му беше монотонен и студен като ледена вода.

— Блекджек мърка, значи казваш истината. Но как ще го направиш, как?

— С манната. Тя ще е моят инструмент.

— Цирей на пикочния мехур — отрязва Толи Мюн. — Не давам и една проклетата брадавица колко вкусен или наркотичен е плодът на манната. Не ме е грижа и колко бързо расте. Само знам, че никакво растение не може да разреши нашата хранителна криза. И преди си правил същото с омни-зърното, шушулките, вятърните ездаци и гъбените ферми. Знам, че криеш нещо. Хайде, Тъф, облекчи се.

Хевиланд Тъф остана мълчалив. Очите му я гледаха втренчено, сякаш проникваха дълбоко в нея, сякаш и той можеше да чете мисли. Изглежда Тъф най-после прочете нещо, защото реши да отговори.

— Щом веднъж растението е засято, то никога не може да бъде унищожено, колкото и упорито да се опитвате да направите това. Манната неумолимо ще се разпространи навсякъде, с малки изключения в специфични климатични райони. Манната не може да расте на полюсите, ледът я убива, а студът се отразява неблагоприятно на растежа и. Но тя ще се разпространи най-добре в тропичните и субтропичните райони на С'ютлам и това ще е напълно достатъчно.

— Достатъчно за какво?

— Плодът на манната е изключително хранителен. През първите няколко години растението ще спомогне да се преодолеят хранителните проблеми, а това ще подобри и цялостното състояние на планетата. Поради гъстотата си на разпространение, манната ще

изтощи почвата за няколко години и там ще трябва да бъдат засети други култури, но манната вече ще е свършила своята истинска задача. Прахът, който се събира в долната част на всеки лист, представлява симбиозен микроорганизъм, жизненоважен за опрашването на манната, но и с други специфични функции. Носен от вятъра, пренасян от паразити и човешки същества, той несъмнено ще достигне до всяка дупка, цепнатина и кътче на С'ютлам.

— Прахът... — повтори Толи Мюн. Спомни си как той бе останал по пръстите ѝ, когато бе докоснала манната.

Блекджек тихо ръмжеше.

Хевиланд Тъф скръсти ръце.

— Някой може да сметне праха на манната за профилактично средство, предпазващо от забременяване. Биотехнолозите ви несъмнено ще открият, че той смущава либидото на мъжа и плодовитостта на жената. Механизмите му на действие едва ли ви засягат.

Толи Мюн го гледаше втренчено. Отвори леко уста, затвори я и премигна, за да задържи напиралците сълзи. Сълзи на отчаяние или на яд и разочарование? Не можеше да определи. Но не бяха сълзи на радост.

— Забавен геноцид — обобщи тя, едва произнасяйки думите. Гласът ѝ беше дрезгав и груб.

— Едва ли — отговори Тъф. — Някои от с'ютламците ще открият, че имат естествен имунитет към праха. Изчисленията показват, че седем цяло и единайсет процента от цялото население на планетата ще остане незасегнато. Те, естествено, ще се размножават и имунитетът ще се предаде на поколенията им. Ще стане още по-широко разпространен при следващите поколения. И все пак, кривата на нарастване на населението бавно ще започне да се движи в низходяща посока.

— Ти нямаш право — каза бавно Толи Мюн.

— Естеството на с'ютламския проблем е такова, че това е единственият възможен траен отговор.

— Може би — призна тя. — Но какво от това? Какво стана със свободата, Тъф? Какво стана с индивидуалния избор? Може хората ми да са егоисти, късогледни, недалновидни глупаци, но те все пак са хора, също като теб. Имат право сами да решат дали ще имат деца и колко да

бъдат те. Кой, по дяволите, ти даде право да решаващ вместо тях? Кой, по дяволите, ти позволи да стерилизираш цялата ни планета? — С всяка дума ядът ѝ все повече се разгаряше. — Ти не си по-добър от нас. Ти си само човек, Тъф. Проклет, ексцентричен човек. Признавам това, но все пак, малко или повече си човек. Кой ти даде проклетото *право* да се разпореждаш като бог с нашия свят и нашия живот?

— „Ноев ковчег“ — отговори просто Хевиланд Тъф.

Блекджек изведнъж неспокойно се завъртя в прегръдката ѝ. Толи Мюн го остави да скочи на земята, но не свали очите си от бялото, безизразно лице на Тъф. Почувства непреодолимо желание да го удари, да му причини болка, да разбие тази маска на безразличие и тихо задоволство, да му остави някакъв белег за цял живот.

— Предупредих те, Тъф — каза тя. — Властта корумпира, а абсолютната власт корумпира абсолютно, спомняш ли си?

— Паметта ми е незасегната.

— Жалко, че не мога да кажа същото проклето нещо за твоя морал — изрече Толи Мюн с горчив глас. Блекджек тихо изръмжа в краката ѝ. — Защо, по дяволите, ти позволих да си запазиш този кораб? Каква проклета, голяма *глупачка* съм била! Прекалено дълго си живял сам и си фантазирал за власт, Тъф. Нима вече си мислиш, че някой те е назначил за бог? Това ли е?

— Бюрократите ги назначават — отговори Тъф. — Боговете, ако изобщо съществуват, се избират по съвсем друга процедура. Няма никакви претенции за божествен характер, що се отнася до митологичния смисъл на тази дума. И все пак, бих признал, че наистина притежавам силата на бог. Това открих за първи път преди десет години, когато ме накарахте да умножа хляба и рибата. — Толи се готвеше да каже нещо, но той бързо вдигна ръка. — Моля, ако обичате, не ме прекъсвайте. Ще се задоволя само с най-краткото. Ние не сме толкова различни с вас, Толи Мюн...

— Нямаме нищо общо, прокълнат да си! — извика тя.

— Ние не сме толкова различни — повтори спокойно Тъф. — Веднъж ми признахте, че не сте религиозна жена, нито пък аз боготворя митовите. Започнах живота си като обикновен търговец, но откакто се качих на „Ноев ковчег“, упорито започнах да се срещам с богове, пророци и демони. Ной и неговият потоп, Мойсей и неговите напасти, хляб и риба, манна, огнени колонии, жени от сол — трябваше

да свикна с всичко това. Вие ме предизвиквате да се нарека бог. Нямам подобни намерения. Но нека все пак кажа, че първото нещо, което направих на този кораб — то стана преди много, много години, — беше да съживя мъртвите. — Той тронаво посочи към една работна станция. — Ето, точно на това място направих първото чудо, Толи Мюн. Още повече, че сега притежавам наистина сили, с които унищожавам или създавам цели светове. Наслаждавайки се на подобни божествени възможности, бих могъл да се откажа от съпътстващата отговорност и равностойната ѝ огромна тежест на нравствени норми. Но никога не съм го правил.

Толи Мюн искаше да отговори, но думите ѝ не идваха. „Той е луд!“ — мислеше си тя наум.

— Още повече — продължи Тъф, — естеството на с'ютламската криза изискваше решение единствено с божествена намеса. Да предположим за малко, че се бях съгласил да ви продам „Ноев ковчег“, както желаете. Нима наистина предполагате, че някой екип от еколози и биотехнолози, независимо колко се талантиливи и всеотдайни, можеше да ви даде траен отговор? Според моето виждане, вие сте прекалено интелигентна, за да си позволите да изпаднете в подобно заблуждение. Не изпитвам никакво съмнение, че дори и целите ресурси на този семекораб да бъдат подчинени на решаването на вашия проблем, въпросните гениални мъже и жени щяха несъмнено да изобретят находчиви временни решения, които да позволят на с'ютламците да се размножават по този начин още поне един век или може би два, а дори три и четири. Но все пак, като цяло, тези отговори щяха да се окажат неподходящи, както се случи с моите малки опити преди десет години, следващите ги преди пет години и всички гениални изобретения на технократите ви през последните векове. Толи Мюн, няма рационален, справедлив, научен, технологичен или какъвто и да е друг отговор на тази дилема, в която основният проблем е, че населението нараства с безумна геометрична прогресия. Отговорът на този въпрос може да се търси само с чудеса — с хляб и риба, с манна небесна и други подобни. Два пъти вече се провалих като екологичен инженер. Сега смятам да се опитам да успея като бог, защото точно от това има нужда С'ютлам. Ако бях подходил като човек за трети път, несъмнено отново щях да се проваля. Тогава, за да решават вашите проблеми, щяха да дойдат богове, много по-жестоки

от мен и те щяха да бъдат решавани от болестите, масовия глад, войната и смъртта. Това беше и причината да се откажа от човешкия подход и да действам като бог.

Той замълча и погледна, примигвайки към нея.

— Отдавна си загубил всичко човешко — ядосано тръсна Толи Мюн. — Но ти не си бог, Тъф. По-скоро си демон. Проклет мегаломаниак, разбира се. По-скоро си чудовище, проклет изрод. Чудовище си, но не и бог.

— Чудовище — каза Тъф. — Наистина. — Той премигна. — Надявах се, че чрез вашата интелектуална сила и компетенция ще проявите по-голямо разбиране. — Отново премигна. После още два, три пъти. Издълженото му бяло лице беше застинало, както винаги, но имаше нещо странно в гласа на Тъф, нещо, което никога не бе откривала, нещо, което я тревожеше, плашеше и ужасяваше, нещо, което прекалено много приличаше на чувство. — Толи, ти ме оклевети жестоко — протестира Тъф. Блекджек издаде тънко, жалостиво мяукане. — Твоята котка по-добре схваща субективния фактор на реалността, която ни разделя. Може би трябва да обясня всичко отначало.

— Чудовище — отговори тя.

— Усилията ми са напълно неоценени и посрещнати с незаслужено злословие.

— Чудовище — повтори тя.

Дясната му ръка се сви в юмрук, но след това се отпусна.

— Изглежда, че получихте церебрален тик, който изключително много намали говорните ви възможности, Първи съветник.

— Не — каза тя, — но това е единствената дума, която ти подхожда. По дяволите!

— Наистина — рече Тъф. — В такъв случай, след като съм чудовище, задължен съм да действам чудовищно. Размислете над това, когато се опитвате да вземете решението си, Първи съветник.

Блекджек изведнъж рязко обърна глава към Тъф и го погледна така, сякаш още нещо се криеше зад издълженото му бледо лице. Той започна да съска, дългата му сива козина настръхна и котаракът отстъпи назад. Толи Мюн се наведе и го взе в ръцете си. Блекджек трепереше и отново изсъска.

— Какво?! — попита неуверено тя. — Какво решение? Нали ти взе всички проклетни решения. За какво, по дяволите, говориш?!

— Разрешете ми да отбележа, че до този момент нито една спора от растението манна не е освободена в атмосферата на С'ютлам — напомни Хевиланд Тъф.

— И какво от това?! Нали вече склучи проклетото си споразумение? Не мога да те спра по никакъв начин.

— Наистина. Дълбоко съжалявам. Може би ще ви хрумне някакъв начин. Между другото, предлагам да се придвижим към моята стая. Приготвил съм чудесна крем-супа от гъби със сметана, а също така великолепна и студена бира от Могхун, напитка, която опива и радва и богове и чудовища. Разбира се, и моят комуникатор ще бъде на ваше разположение, ако прецените, че има какво да кажете на вашето правителство.

Толи Мюн отвори уста, за да му даде сразяващ отговор, но после я затвори с учудване.

— Нима ти мислиш това, което аз мисля, че мислиш?

— Трудно е да се отговори — каза Тъф. — Доколкото виждам, вие държите котка-телепат.

Последва безкрайно, мълчаливо вървене, а след това и сякаш вечно, неловко хранене.

Те вечеряха в дългата комуникационна зала, обградени от командни табла, монитори и котки. Тъф седеше с Дакс в скута си и се хранеше методично поднасяйки лъжицата към устата си. От другата страна на масата, Толи Мюн се хранеше без да усеща вкуса на храната. Нямаше никакъв апетит. Чувстваше се стара и замаяна. А също и се страхуваше. Блекджек изразяваше нейното объркване. Спокойствието му беше изчезнало, той се притискаше в прегръдката ѝ и от време на време се надигаше, за да издаде предупредително ръмжене към Дакс.

Моментът най-накрая настъпи и тя знаеше, че това ще стане. Звън и премигваща синя светлина оповестиха входяща комуникация. Толи Мюн се стресна от звука, избута стола си назад и се извъртя остро на мястото си. Блекджек стреснато скочи. Толи започна да се изправя, но замръзна нерешително по средата на движението.

— Дал съм стриктни инструкции на компютъра да не бъде безпокоен по време на вечеря — обясни Тъф. — Следователно, на принципа на елиминацията, обаждането е за вас.

Синята светлина премигваше, премигваше и угасваше, премигваше и угасваше.

— Ти не си проклет бог — каза Толи Мюн. — Нито пък аз, по дяволите. Не искам тази проклета тежест да пада върху мен, Тъф.

Светлината продължи да премигва.

— Може би това е командир Уолд Обър — предположи Тъф. — По-добре се обадете, преди да започне да брои отзад напред.

— Никой няма това право — настоя тя. — Нито ти, нито аз.

Тъф тронаво сви рамене.

Светлината продължи да мига.

Блекджек измяука.

Толи Мюн направи две крачки към контролното табло, спря и се обърна към Тъф.

— За да бъдеш равен с бог, ти трябва да умееш да създаваш, Тъф — неочаквано каза тя. — Ти можеш да унищожаваш, но не и да създаваш. Това те прави чудовище, а не бог.

— Създаването на живот в цистерните за клетъчно развитие е едно от най-често срещаните явления в моята професия.

Светлината продължи да мига и да угасва.

— Не — поклати глава тя. — Ти не създаваш, а копираш живот. Това, което създаваш, трябва вече да е съществувало, трябва да имаш клетъчна проба или парченце вкаменелост, без тях ти си безпомощен. По дяволите, това е! Да, ти имаш силата да създаваш. Същата проклета сила, която имам аз, а и всеки друг мъж или жена долу на повърхността. Създаването на потомство, Тъф. Има огромна сила, има само чудо в това. Точно то ни прави нас, хората близки до боговете. А ти се опитваш да го отнемеш на деветдесет и девет процента от населението на С'ютлам. Върви по дяволите! Ти не си нито създател, нито бог.

— Наистина — съгласи се безизразно Хевиланд Тъф.

— Така че нямаш никакво право да вземаш божествени решения. Същото важи за мен, по дяволите. — Тя направи три бързи крачки и докосна светещия бутон. Мониторът просветна и на него се появи образът на мъж, облечен в боен костюм и черен шлем със стилизиран

глобус. Двойка пурпурночервени сензора горяха зад тъмната стоманопластмаса, закриваща лицето на човека.

— Командир Обър.

— Първи съветник Мюн. Разтревожих се какво става. Съюзните посланици говорят какви ли не странни неща пред новинарските хранилки. Мирен договор, нов разцвет. Можете ли да потвърдите? Какво става там? В безопасност ли сте на този кораб?

— Да — каза тя. — Обър, слушай ме...

— Толи Мюн — прекъсна я Тъф.

Тя се обърна рязко към него.

— Какво?

— Създаването на поколение не е белег за божественост. По тази логика котките също са богове. Те също се размножават. Разрешете ми да отбележа, че за съвсем кратък срок вие вече имате много повече котки от мен. А всичко започна само от една единична двойка.

— Какво искаш да кажеш? — намръщи се тя и изключи звука на комуникатора, за да не се чуват думите ѝ. На екрана остана само лицето на Обър, който очевидно продължаваше да говори.

Хевиланд Тъф събра върховете на пръстите си.

— Опитвам се да ви кажа, че колкото и да обичам и уважавам котешките добродетели, вземам някакви мерки, за да огранича тяхното размножаване. Стигнах до това решение след внимателно обмисляне и претегляне на всички възможни алтернативи. Най-накрая, както самата вие може би се досещате, има два фундаментални избора. Вие или трябва да се примирите с плодовитостта на вашите котки — изцяло без тяхно съгласие, ако мога да добавя това, — или ако пропуснете да го направите, някой ден може да откриете, че сте принудена да изхвърлите торба, пълна с новородени котенца в студения, космически вакуум. Не направите ли избор, вземате го отново, макар и несъзнателно. Пропуснете ли да решите, защото мислите, че нямате право, е посвоему вече взето решение, Първи съветник. Чрез въздържание, вие всъщност гласувате.

— Тъф — простена тя, с агонизиращ глас, — не мога! Не искам цялата тази проклета власт.

Дакс скочи на масата и обърна големите си, златисти очи към нея.

— Да си бог е професия, изискваща много повече от тази на еколога — заяви Тъф. — Макар че трябва да кажа, че беше и много опасна, когато за първи път се захванах с нея.

— Не е била — възрази Толи Мюн. — Не можеш да го кажеш. Котенцата и бебетата не са едно и също. Те са хора, имат сила, те имат съзнания, съзнания и сърца, а също и гонади. Това е техен избор, а не мой. Не мога да го взема вместо тях, те са милиони, милиарди.

— Наистина — каза Тъф. — Бях почти забравил за добрите хора на С'ютлам, за тяхната дълга история, за техния рационален избор. Несъмнено, след като видят лицето на войната, масовия глад, болестите, изведнъж ще променят начина си на живот и ще отблъснат сянката, която застрашава С'ютлам и неговите горди километрични сгради. Не знам само защо се чувствам толкова странно.

Те се гледаха втренчено.

Дакс започна да мърка. После той се извърна, скочи на масата и започна да яде крем-супата от чинията на Тъф. Блекджек се отърка в краката на Толи Мюн, но не изпускате Дакс от очи.

Толи Мюн бавно се обърна към конзолата. Отне й един ден да направи това движение, една седмица, една година, един живот. Струваше й тежестта на четиридесет милиарда живота, но все пак тя успя да се обърне.

Погледна в студената, черна маска, закриваща лицето на нейния събеседник. В тъмното, лъскаво отражение на стоманопластмасата видя ужасното лице на войната, а зад него горяха безмилостните, пламтящи очи на глада и болестите. Толи Мюн включи звука на комуникатора.

— Какво става там? — настоя Уолд Обър. — Първи съветник, не ви чувам. Какви са вашите заповеди? Какво става там? Чувате ли ме?

— Командир Обър — заговори Толи Мюн и се насили да се усмихне.

— Какво става с вас? Нещо не е наред ли?

— Не — преглътна тя. — Няма нищо. Абсолютно нищо. По дяволите, всичко е наистина прекрасно. Войната свърши, хранителната криза също, командире.

— Да не сте принудена да говорите? — излая Обър.

— Не — бързо отговори Толи. — Защо смятате така?

— Сълзи. Виждам сълзи, Първи съветник.

— От щастие, командире. Сълзи от щастие. Манна, Обър, така го нарича той. Манна небесна. — Тя се засмя тихо. — Храна от звездите. Тъф е истински гений. Понякога... — Толи Мюн прехапа силно устни. — Понякога дори си мисля, че може би той е...

— Какво? — настоя Обър.

— ... бог — довърши тя. После бързо натисна бутона и екранът потъмня.

Казваше се Толи Мюн, но в историите я наричаха с какви ли не имена.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.